

Proloog

Durf jij het te gooien?" vroeg de lange, tengere jongen aan het meisje naast hem.

"Waarom moet ik het altijd doen?" vroeg het kleine, donkerblonde meisje.

"Omdat ik ouder ben! En als jij net zo groot wil worden als ik, moet je ook zulke dingen durven," antwoordde hij.

Het meisje wist niet hoe ze moest reageren. Ze stond met een doos vol eieren in haar hand voor een rijtjeshuis.

Het huis was donker, op één kamer na.

Ze konden vanachter de bosjes recht die kamer inkijken.

Het was de woonkamer en er zat een man op een grote stoel televisie te kijken.

Naast de stoel stond een glazen tafeltje met een blik bier erop, waar de man steeds een slok van nam.

"Maar wat nou als hij boos wordt en achter ons aan komt rennen?" vroeg het meisje bang.

"Dat doet hij niet, joh," zuchtte de jongen geïrriteerd. "Ga je nu nog gooien of wat?"

Het meisje voelde een flinke brok in haar keel. Eigenlijk wilde ze helemaal geen kattenkwaad uithalen, maar haar grote broer haalde haar altijd over om dingen te doen die ze niet wilde.

De jongen naast haar was het wachten beu. "Als je niet gooit, zeg ik tegen iedereen wat een bangepoepert je bent!"

"Dat doe je niet, Robin!" Ze keek hem verontwaardigd aan. "Ik ben geen bangepoepert!"

"Gooi dan!" drong hij aan.

Het meisje balde haar vrije hand tot een vuist, haalde diep adem en keek naar het raam waar de man zat.

Hij zat nog steeds voor de televisie, met zijn rug naar hen toe.

"Bangepoepert, bangepoepert," hoorde ze de pestende stem naast haar.

Toen was ze het zat.

Ze pakte een ei uit de doos en gooide het zonder aarzeling naar het huis toe.

Het ei landde voor het raam in het hoge onkruid van de tuin.

"Mispoes, appelmoes! En een bangepoepert die niet kan gooien," pestte haar broer.

Het meisje werd nog bozer en pakte nog een ei.

Ze gooide het naar het raam, en deze keer was het raak! Het ei spatte tegen het raam uit elkaar.

Van woede pakte ze nog een ei en gooide ook die raak tegen het raam.

De man kwam geschrokken overeind uit zijn stoel en liep naar het raam.

Het meisje was nog steeds in een waas en gooide nog een ei.

"Stop, Romy, stop!"

Ze voelde de stevige greep van haar broer om haar arm.

Ze stonden oog in oog met de man wiens raam ze met eieren had bekogeld.

Romy keek de man recht aan en haar adem stokte in haar keel. "Oh nee," zuchtte ze.

"Wat doe je nou, stommerd? Waarom bleef je doorgooien?" riep Robin verbijsterd.

"Omdat je me pestte!" jammerde Romy terug.

Verstijfd van angst bleven ze achter de bosjes staan, terwijl de man hen strak aankeek vanachter het raam.

"Waarom staat hij daar maar?" vroeg Romy bang. "Waarom doet hij niets, Robin?"

“Laten we gaan.” Robin maakte aanstalten om te vertrekken.

Romy stond nog aan de grond genageld.
“Hij heeft ons gezien, hij weet wie we zijn.”

“Nou en,” beet Robin haar toe. “Iedereen haalt weleens kattenkwaad uit. Dat heeft hij vroeger vast ook gedaan!”

Ze keken elkaar even aan, en toen ze weer naar het raam keken, was de man verdwenen.

Nu werd Romy...